

Högsta domstolen
Box 2066
103 12 Stockholm

Överklagande av ett hovrättsbeslut – grovt organiserande av människosmuggling; nu fråga om kvarstad

Klagande

Riksåklagaren
Box 5553
114 85 Stockholm

Motpart

DY

Ombud och offentlig försvarare: advokaten PK

Överklagade avgörandet

Göta hovrätts beslut den 13 december 2016 i mål Ö 3205-16

Yrkanden

Jag yrkar att det ska förordnas om kvarstad på så mycket av DYs egendom att statens fordran om 13,3 miljoner kronor kan antas bli täckt vid utmätning.

Förundersökning pågår. Jag hemställer därför om skyndsam handläggning.

Frågan i målet

Den fråga som enligt min uppfattning är av intresse ur prejudikatsynpunkt är om ett av Migrationsverket meddelat beslut om uppehålls- och arbetstillstånd som tillkommit under oriktiga/svekfulla/vilseledande omständigheter kan anses utgöra ett sådant tillstånd som krävs för inresa till Sverige enligt 20 kap. 9 § utlänningslagen (2005:716).

Jag hemställer att Högsta domstolen meddelar ett partiellt prövningstillstånd avseende denna fråga (prejudikatfråga) och förklarar frågan om prövningstillstånd i målet i övrigt vilande. Om svaret på frågan är nekande bör, efter meddelande av prövningstillstånd i målet i övrigt, frågan om övriga förutsättningar för kvarstad lämpligen prövas av hovrätten efter återförvisning av målet dit.

Bakgrund

Åklagare vid Internationella åklagarkammaren i Stockholm bedriver en omfattande förundersökning gällande grovt organiserande av människosmuggling i ett samverkansärende mot organiserad brottslighet kallat Lotsen. Ärendet har inletts efter beslut från Operativa Rådet. Huvudmisstänkta är två personer, IR och DY.

IR och DY är misstänkta för grovt organiserande av människosmuggling då de gemensamt och i samförstånd under tiden den 1 januari 2012 – den 9 november 2016 i bl.a. Norrköping i vinstsyfte planlagt och organiserat verksamhet inriktad på att främja att utlänningar reser till Sverige utan de tillstånd som krävs för inresa till Sverige.

Verksamheten har bl.a. bestått i att IR och DY tagit emot ersättning för att ordna inresa för utlänningar till Sverige, bl.a. genom att ansöka om arbets- och uppehållstillstånd hos Migrationsverket på oriktiga grunder, ge instruktioner till aktuella utlänningar hur de ska förfara i kontakter med myndigheter och förmedla falska intyg m.m.

Brotten är att bedöma som grova då verksamheten varit omfattande, bedrivits systematiskt under lång tid, omsatt stora belopp och utnyttjat brister i Migrationsverkets system/inneburit ett systematiskt angrepp mot utlänningslagens syften om reglerad invandring samt inneburit ett systematiskt utnyttjande av utlänningsars utsatta situation.

Vinsten vad gäller grovt organiserande av människosmuggling uppgår till minst ca 13 miljoner kr.

För närmare omständigheter kring misstankarna hänvisas till åklagarnas framställning till Utvecklingscentrum Stockholm (se bilaga).

Det görs från åklagarsidan gällande att Migrationsverkets beslut om arbets- och uppehållstillstånd är behäftade med så väsentliga fel att de ska betraktas som nulliteter. Således har de aktuella utlänningsarna inte haft erforderliga tillstånd för inresa till Sverige.

Domstolarna

Efter beslut av Norrköpings tingsrätt den 11 november 2016 häktades såväl IR som DY såsom på sannolika skäl misstänkta för bl.a. grovt organiserande av människosmuggling under tiden den 1 januari 2012 – den 9 november 2016 i bl.a. Norrköping. Tingsrätten förordnade också om kvarstad av deras respektive tillgångar om 13,3 miljoner kronor, vilket motsvarade beräknad vinst av verksamheten. IR överklagade beslutet om häktning och kvarstad till Göta hovrätt, som i beslut den 17 november 2016 fastställde tingsrättens beslut.

Vid omhäkningsförhandlingar den 8 december 2016 beslutade tingsrätten att IR och DY alltjämt skulle vara häktade såsom på sannolika skäl misstänkta för grovt

organiserande av människosmuggling. Tingsrätten beslutade också om fortsatt kvarstad samt att åtal skulle väckas senast den 5 januari 2017.

DY överklagade sistnämnda beslut. Göta hovrätt beslutade den 13 december 2016 att upphäva häktningsbeslutet och förordandet om kvarstad. Som skäl för beslutet angav hovrätten följande.

Påståendet om att DY har gjort sig skyldig till grovt organiserande av människosmuggling förutsätter att han har främjat att utlänningar rest till Sverige utan de tillstånd som krävs för inresa till Sverige. Av handlingarna i målet synes emellertid framgå att de utlänningar det varit frågan om haft erforderliga tillstånd. Denna bedömning påverkas inte av det förhållandet att tillstånden kan ha meddelats med oriktiga uppgifter till grund. Därmed saknas förutsättning för att bedöma hans handlande som grovt organiserande av människosmuggling eller lägga denna brottsmisstanke till grund för straffprocessuella tvångsmedel. Beslutet om häktning och kvarstad ska därmed hävas.

Grunderna för min inställning

Förutsättningar för inresa m.m. till Sverige

2 kap. utlänningslagen innehåller de grundläggande förutsättningarna för att en utlänning ska få resa in i Sverige samt uppehålla sig och arbeta här. Reglerna har sin utgångspunkt i att endast svenska medborgare har en ovillkorlig rätt att vistas i Sverige, medan utlänningar i princip behöver pass (1, 1 a och 2 §§) och någon form av tillstånd, exempelvis uppehållstillstånd (4§). I 7 § behandlas kravet på arbetstillstånd. Närmare bestämmelser finns i 3, 5 och 6 kapitlen.

Enligt 5 kap. 10 § utlänningslagen får ett tidsbegränsat uppehållstillstånd beviljas en utlänning som önskar vistas här i landet för arbete, studier eller för att bedriva näringsverksamhet.

I 6 kap. 2 § utlänningslagen anges de grundläggande förutsättningarna för att arbetstillstånd ska beviljas. För att arbetstillstånd ska kunna beviljas krävs att utlänningen har fått ett erbjudande om anställning och att omfattningen av arbetet är sådan att utlänningen kan försörja sig under vistelsen i landet.

Av 5 kap. 18 § och 6 kap. 4 § utlänningslagen följer att en utlänning som vill ha uppehålls- och arbetstillstånd i Sverige ska ha ansökt om och beviljats ett sådant tillstånd före inresan i landet.

I kommentaren till utlänningslagen uttalas bl.a. följande (Wikrén/Sandesjö, Utlänningslagen med kommentarer [1 juli 2016, Zeteo] kommentaren till 15 kap. 18 §)

Regering och riksdag har vid flera tillfällen strukit under att kravet på uppehållstillstånd före inresan är ett viktigt led i upprätthållandet av en reglerad invandring (se bl.a. prop. 1994/95:179 och bet. 1994/95:SfU16 samt

prop. 1999/2000:43 och bet. 1999/2000:SfU9). De flesta länder i vår omvärld har liksom Sverige ett principiellt krav på att uppehållstillstånd ska beviljas före inresan i landet, ofta med en mycket mera strikt tillämpning än här i landet.

Den som vill ha uppehållstillstånd kan alltså inte först resa till Sverige – med eller utan visering – och under vistelsetiden här söka uppehållstillstånd. Har utlänningen rest hit, måste han eller hon efter vistelsen här åter lämna Sverige innan uppehållstillstånd söks. Håller utlänningen sig kvar i landet ska han eller hon avvisas. Normalt måste uppehållstillstånd sökas från hemlandet. Inte heller kan en före inresan gjord ansökan om uppehållstillstånd bifallas om utlänningen uppehåller sig i Sverige. Den ska i ett sådant fall avslås.

Straffbestämmelser m.m.

I 20 kap. 9 § första stycket utlänningslagen stadgas att den som i vinstsyfte planlägger eller organiserar verksamhet som är inriktad på att främja att utlänningar reser till Sverige utan pass eller de tillstånd som krävs för inresa i Sverige döms för *organiserande av människosmuggling* till fängelse i högst två år. Av andra stycket samma lagrum följer att om brottet är grovt döms för *grovt organiserande av människosmuggling* till fängelse i lägst sex månader och högst sex år. Vid bedömning av om brottet är grovt ska särskilt beaktas om gärningen innefattar ett systematiskt utnyttjande av utlänningars utsatta situation, eller innefattar livsfara eller annan hänsynslöshet gentemot utlänningarna.

I kommentaren till utlänningslagen uttalas bl.a. följande (a.a., 20 kap. 9 §).

Bestämmelsens tillkomst ska ses mot bakgrund av Sveriges internationella åtaganden. Till följd av dessa är Sverige skyldigt att föreskriva åtgärder mot medverkan till att hjälpa en utlänning in i landet i strid mot gällande bestämmelser. Första delen av internationella arbetsorganisationens (ILO) konvention nr 143 från år 1975 behandlar missbruk i samband med migration. I artikel 3 sägs bl.a. att varje medlemsstat ska vidta alla erforderliga åtgärder dels för att hindra hemlig migration och illegal sysselsättning, dels mot dem som organiserar lagstridig eller hemlig migration (människosmuggling) för arbete från, genom eller till dess territorium (jfr prop. 1981/82:146 s. 166 f.).

Första stycket kompletterar bestämmelsen i 8 §. Den senare har främst tillämpning i de fall då utlänningen med hjälp av annan tar sig in i landet vid sidan av passkontrollen eller tar sig genom denna med hjälp av förfalskade dokument. 9 § första stycket riktar sig mot organisatörer av illegala inresor. För att bestämmelsen ska bli tillämplig krävs inte att utlänningen tar sig in eller har för avsikt att ta sig in i Sverige illegalt. Det saknar också betydelse om utlänningen efter inresan har rätt att stanna här, exempelvis därför att han eller hon är flykting enligt flyktingkonventionen. Vad som är relevant är i stället om utlänningen saknar pass och sådant tillstånd som krävs för inresa, om resan ingår i en planerad verksamhet i syfte att främja att utlänningar kommer till Sverige utan erforderliga handlingar. Åtgärderna beskrivs som

planläggande och organiserande av verksamheten. Handlandet kriminaliseras alltså redan i ett tidigt skede och, som nämnts, även i de fall då åtgärderna inte leder till att någon utlänning kommer till Sverige. Begreppet ”organisera” har avsetts få en vid tolkning.

Straffansvar kan inträda även om verksamheten inte avser hjälp till hela resan från hemlandet utan endast en etapp. En förutsättning torde dock vara att det för den som främjat utlänningens resa stod klart att målet för resan var Sverige (jfr prop. 1996/97:25 s. 223).

Avgörande för bestämmelsens tillämpning är att den organiserade verksamheten bedrivs i vinstsyfte. Det ska enligt motiven föreligga en avsikt att för egen del göra en vinst på verksamheten.

Enligt 20 kap. 6 § utlänningslagen döms den som i en anmälan eller ett ansökningsärende enligt denna lag eller enligt förordning som utfärdats med stöd av denna lag medvetet lämnar oriktig uppgift eller medvetet underlåter att tala om något förhållande av betydelse till böter, eller när omständigheterna är försvårande, till fängelse i högst sex månader.

I 20 kap. 10 § utlänningslagen stadgas att ersättning som har lämnats till den som har begått brott enligt bl.a. 9 § ska förklaras förverkad. Detsamma gäller annat utbyte av sådant brott.

Min bedömning

Frågan om nullitet

Som angetts ovan har åklagarna anfört att Migrationsverkets beslut om uppehålls- och arbetstillstånd är behäftade med så väsentliga fel att de ska betraktas som nulliteter dvs. icke-existerande. Detta innebär i sin tur att utlänningarna saknat de tillstånd som krävs för inresa, varför detta rekvisit i 20 kap. 9 § utlänningslagen är uppfyllt.

Frågan om nullitet hör till en av förvaltningsrättens intressantaste men också mer komplicerade frågor. Problemet rör offentliga myndigheters beslut som är så felaktiga att de helt enkelt inte kan accepteras av rättssystemet. Enligt uttalanden i doktrinen innebär om ett förvaltningsbeslut är en nullitet att det inte existerar och följaktligen saknar rättslig verkan. Det är således fråga om företeelser som ser ut som beslut, till formen eller till innehållet eller både och, men saknar grundläggande förutsättningar för att i rättslig mening vara beslut. Intigheten, icke-existensen avser den rättsliga verkligheten. Anledningen till denna icke-existens är att myndighetens rättshandling, beslutet, är behäftat med en grov felaktighet i något avseende. Alla typer av fel innebär inte att beslutet blir en

nullitet. Enklare slag av felaktigheter leder till att beslutet blir angripbart genom besvär.¹

Någon särskild reglering av institutet nullitet finns inte. Frågan om ett beslut är en nullitet kan prövas endast i samband med att en domstol eller en annan myndighet ska meddela beslut enligt vilket det tidigare förvaltningsbeslutet är av avgörande betydelse. Det är alltså inte fråga om något formligt upphävande av förvaltningsbeslutet, utan istället en *prejudiciell* prövning av dess giltighet. En domstol eller en myndighet ska ex officio beakta fel som är så allvarliga att beslutet anses vara en nullitet²

I doktrinen anförs att även ett för den enskilde gynnande beslut kan anses som en nullitet, om den enskilde medvetet förfarit svikligt.³

Är då Migrationsverkets beslut om uppehålls- och arbetstillstånd att anse som nulliteter?

Upphållstillstånden har i de nu aktuella fallen grundats på arbetstillstånd (5 kap. 10 § och 6 kap. 2 § utlänningslagen). För laglig inresa i Sverige krävs att båda dessa tillstånd är beviljade före inresan till Sverige (2 kap. 4 §, 5 kap. 18 § och 6 kap. 4 § utlänningslagen).

Som angetts ovan är det en grundläggande förutsättning för arbetstillstånd att utlänningen fått ett erbjudande om anställning och att omfattningen av arbetet är sådant att utlänningen kan försörja sig under vistelsen i landet (6 kap. 2 § utlänningslagen). Enligt vad som framkommit av den förundersökning som pågår saknas i detta fall dessa grundläggande förutsättningar; det finns och har aldrig funnits något erbjudande om arbete och följaktligen heller inte någon försörjning för utlänningen, vilket alla inblandade (även de berörda utlänningarna) varit väl medvetna om. De felaktiga arbetstillstånden, som i sin tur legat till grund för de felaktiga uppehållstillstånden, har varit ett sätt för utlänningarna att ta sig till Sverige i syfte ansöka om asyl. Ett sådant syfte kan aldrig ligga till grund för ett arbetstillstånd och därmed sammanhängande uppehållstillstånd. Enligt vad som framkommit av förundersökningen har de misstänkta på olika sätt vilselett Migrationsverket om dessa helt grundläggande förhållanden, varför besluten om arbetstillstånd (och uppehållstillstånd) är fattade på helt felaktiga grunder, allt i syfte att kringgå utlänningslagen. Mot denna bakgrund är det min uppfattning att ifrågavarande beslut är behäftade med sådana väsentliga och grundläggande fel att domstolen vid prövningen av om rekvisiten i 20 kap. 9 § utlänningslagen är uppfyllda måste kunna bortse från besluten om uppehålls- och arbetstillstånd.

¹ Olle Lundin, Om nullitet i förvaltningsrätten – En ovanlig historia, Förvaltningsrättslig tidskrift 2000 s. 145 f.

² SOU 2006:2 s. 92

³ Lundin, a.a. s. 161. Se även Håkan Strömberg, Under vilka förutsättningar bör enligt svensk förvaltningsrätt en förvaltningsakt anses som en nullitet? Förvaltningsrättslig tidskrift 1955 s. 112 f.

Legalitetsprincipen

Legalitetsprincipen har lagfäst i 1 kap. 1 § brottsbalken och kommer också till uttryck i 5 § lagen (1964:163) om införande av brottsbalken, 2 kap. 10 § första stycket regeringsformen, art. 7.1 i den europeiska konventionen (d. 4 nov. 1950) om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och art. 11 p. 2 i FN:s allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna. Högsta domstolen har tillämpat den straffrättsliga legalitetsprincipen i bl.a. NJA 1994 s. 480, NJA 1995 s. 84, NJA 2000 s. 490, NJA 2001 s. 623, NJA 2004 s. 97, NJA 2007 s. 227, NJA 2008 s. 376, NJA 2012 s. 105, NJA 2012 s. 764, NJA 2014 s. 737, NJA 2016 s. 169 och senast i Högsta domstolens dom den 30 juni 2016 i mål B 5819-14.

Den straffrättsliga legalitetsprincipen syftar till att skapa en garanti för rättssäkerheten genom att kräva att utformningen av lagstiftningen och rättstillämpningen ska vara sådan att medborgarna kan förutse vilka handlingar eller underlåtenheter som utgör brott samt att kontrollera maktutövaren.

Principen innefattar krav på stöd i lag eller andra föreskrifter (föreskriftskrav), förbud mot retroaktiv tillämpning av föreskrifter till nackdel för den tilltalade (retroaktivitetsförbud), förbud mot analogisk rättstillämpning till den tilltalades nackdel (analogiförbud) samt krav på att lagstiftningen i rimlig utsträckning ska vara begriplig och precis i sin utformning (obestämdhetsförbud). Kravet på begriplighet och precision innebär bl.a. att s.k. generalklausuler inte accepteras i straffrätten. (Petter Asp m.fl., *Kriminalrättens grunder*, 2 uppl., s. 45 ff., Petter Asp, *EU & straffrätten*, 2002, s. 267-277 och Madeleine Leijonhufvud m.fl. *Straffansvar*, 9 uppl., s. 28-35).

Syftet med legalitetsprincipen som den kommer till uttryck i bl.a. svensk rätt och i Europakonventionen är att garantera rättssäkerheten genom att det, i rimlig utsträckning, ska vara möjligt för medborgarna att förutse om en viss gärning är straffbar eller inte. I detta ligger att lagstiftningen i sin språkliga utformning ska vara begriplig och precis. Av största vikt är givetvis att allmänheten har rimliga möjligheter att skaffa sig kännedom om reglernas innehåll. En strävan för lagstiftaren måste givetvis vara att åstadkomma en så tydlig och lättillgänglig lagstiftning som möjligt.

Det är dock viktigt att understryka att fullständig förutsebarhet när det gäller vilka gärningar som kan vara brottsliga är ett ouppnåeligt ideal. Som Asp anför är bestämdhet och precision hos varje enskilt rekvisit ett ideal som är värt att sträva mot, men som knappast kan uppfyllas. Det är enligt Asp orealistiskt att tro att legalitetsprincipen skulle kunna förse medborgarna med sådan information att det alltid är möjligt för dem att, på egen hand, ta reda på huruvida en viss gärning är kriminaliserad eller inte. Vidare kan, enligt Asp, förmodas att det likaså är ett ouppnåeligt idel att det alltid skulle kunna gå att få ett klart ja- eller nej-svar ens om man involverar jurister av aldrig så briljant slag. (Asp, *En principfråga om relationen mellan legalitetsprincipen och behandlingen av straffrättsvillfarelse i modern straffrätt*, s. 57). Kraven på tydlighet måste således

ges en rimlig tillämpning. Vid bedömningen av en straffbestämmelses precision och begriplighet är det viktigt att se på straffbestämmelsen i sin helhet. Så länge flertalet rekvisit är någorlunda precisa till sitt innehåll bör enstaka vida, oprecisa eller svårtillgängliga rekvisit kunna tillåtas. Det avgörande bör vara huruvida det är möjligt för den enskilde att i så stor utsträckning som möjligt kunna förutse att en viss gärning kan vara otillåten så att han eller hon kan undvika att begå en straffbar gärning.

Det som straffbeläggs i 20 kap. 9 § utlänningslagen är främjande av att utläningar reser till Sverige utan pass eller de tillstånd som krävs för inresa. Vad som utgör giltiga tillstånd för inresa kan utläsas av andra bestämmelser i utlänningslagen.

Som angetts ovan föreligger, såvitt framkommit av förundersökningen, skälig misstanke om att de huvudmisstänkta i detta ärende medvetet vilselett Migrationsverket att utfärda arbets- och uppehållstillstånd på oriktiga grunder. Arbets- och uppehållstillstånden har utfärdats i strid med 5 kap. 10 § och 6 kap. 2 § utlänningslagen, vilket de misstänkta varit väl medvetna om. Detta innebär enligt min uppfattning att giltiga uppehålls- och arbetstillstånd inte funnits före inresa till Sverige (2 kap. 4 §, 5 kap. 18 § och 6 kap. 4 § utlänningslagen), vilket också omfattas av de misstänkta uppsåt när de i vinstsyfte planlagt och organiserat resorna hit.

Medvetet lämnande av oriktiga uppgifter straffbeläggs i och för sig enligt 20 kap. 6 § utlänningslagen. Den straffbestämmelsen torde dock i första hand vara avsedd för andra situationer än den som föreligger här.

Som anges i kommentaren till 20 kap. 9 § (se ovan) krävs för att bestämmelsen ska bli tillämplig inte att utläningen tar sig in eller har för avsikt att ta sig in i Sverige illegalt. Det saknar också betydelse om utläningen efter inresan har rätt att stanna här, exempelvis därför att han eller hon är flykting enligt flyktingkonventionen. Vad som är relevant är i stället om utläningen saknar pass och sådant tillstånd som krävs för inresa, om resan ingår i en planerad verksamhet i syfte att främja att utläningar kommer till Sverige utan erforderliga handlingar. Handlandet kriminaliseras alltså redan i ett tidigt skede och, som nämnts, även i de fall då åtgärderna inte leder till att någon utläning kommer till Sverige. Begreppet ”organisera” har avsetts få en vid tolkning.

Brott enligt 20 kap. 9 § utlänningslagen torde således föreligga redan vid den tidpunkt den misstänkte mot betalning åtar sig (planerar och organiserar) att anordna (främja) en inresa till Sverige för en utläning som vid den tidpunkten saknar de tillstånd som krävs för att resa in i landet. Att den misstänkte organisatören därefter, genom vilseledande, anskaffar tillstånd på oriktiga grunder bör då inte medföra att brottsförutsättningarna enligt bestämmelsen inte längre föreligger.

Mot denna bakgrund och då, som angetts ovan, regering och riksdag vid flera tillfällen strukit under att kravet på uppehållstillstånd före inresan är ett viktigt led i upprätthållandet av en reglerad invandring, kan det knappast ha varit lagstiftarens avsikt att tillstånd som tillkommit under sådana förhållanden som föreligger här utan vidare ska tillmätas rättslig betydelse och därmed utesluta åtal enligt 20 kap. 9 § utlänningslagen. Det kan under sådana omständigheter som föreligger här inte anses strida mot legalitetsprincipen att tolka 20 kap. 9 § utlänningslagen på så sätt att de tillstånd som krävts för inresa till Sverige i dessa fall har saknats.

Till skillnad från hovrätten är det således min uppfattning att det påstådda förfarandet utgör brott enligt 20 kap. 9 § utlänningslagen.

DY har i sitt överklagande till hovrätten (daterat den 8 december 2016) anfört att den bevisning som åklagarna presenterat vid häktnings- och kvarstadsförhandlingarna inte är tillräcklig för att ligga till grund för ett beslut om kvarstad mot honom. Hovrätten har såvitt framkommit inte ingått i någon prövning av om bevisningen är tillräcklig och inte heller om övriga förutsättningar för kvarstad föreligger. Om Högsta domstolen kommer fram till att det påstådda förfarandet i och för sig utgör brott enligt 20 kap. 9 § utlänningslagen, är det enligt min uppfattning lämpligt att hovrätten prövar bevisningen samt huruvida övriga förutsättningar för kvarstad föreligger.

Prövningstillstånd

Enligt 54 kap. 10 § första stycket 1 rättegångsbalken får prövningstillstånd meddelas om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av Högsta domstolen (prejudikatdispens). För att bevilja prövning enligt denna punkt krävs alltså att ett avgörande av Högsta domstolen blir av generell betydelse för bedömningen av framtida mål som innehåller liknande frågeställningar.

Frågan om nullitet har såvitt jag har kunnat finna bara prövats av Högsta domstolen vid ett tillfälle (se NJA 1994 s. 254).

Här kan också nämnas ett förhandsavgörande från EG-domstolen den 10 april 2012 (mål C-83/12). Domstolen uttalar att artiklarna 21 och 34 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009 av den 13 juli 2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodex) ska tolkas så, att de inte utgör hinder för nationella bestämmelser som straffbelägger människosmuggling i de fall där de insmugglade personerna, som är tredjelandsmedborgare, innehar viseringar som de har erhållit på bedrägligt sätt, genom att vilseleda de behöriga myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten om det egentliga syftet med sin resa, och där viseringen inte dessförinnan har upphävts.

Som angetts ovan pågår en mycket omfattande förundersökning i förevarande mål, vilken tar stora resurser i anspråk av de rättsvårdande myndigheterna. Enligt

uppgift från Internationella åklagarkammaren är det här aktuella förfarandet också en företeelse som blir allt vanligare. Domstolarna har kommit till olika slut när det gäller här aktuell fråga. Det är av mycket stor vikt att i ett så tidigt skede som möjligt få klarlagt huruvida det här påstådda förfarandet kan utgöra brott enligt 20 kap. 9 § utlänningslagen. Enligt min uppfattning är det av stor vikt för ledning av rättstillämpningen att Högsta domstolen prövar nu aktuell fråga. Enligt min uppfattning bör ett partiellt prövningstillstånd meddelas på sätt som jag inledningsvis föreslagit.

Bevisning m.m.

För prövning av själva prejudikatfrågan åberopar jag inte någon bevisning. Jag ber att få återkomma med bevisuppgift och med mina synpunkter på målets handläggning för det fall prövningstillstånd meddelas utan några begränsningar.

Anders Perklev

My Hedström

Bilaga

Framställning till UC daterad den 15 december 2016

Kopia till:

Utvecklingscentrum Stockholm

Internationella åklagarkammaren i Stockholm (AM-129029-16)

Kammaråklagaren Katarina Folestad

Kammaråklagaren Johan Kjellsson